Ч. 161 Четвер 22 липня (8 серпня) 1899. Рік IX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. свят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостсвах на провинциї:

на цілий рік зр.	2·40
на пів року „	1·20
на чверть року „	—·60
місячно . . „	—·20

Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр.	5·40
на пів року „	2·70
на чверть року „	1·35
місячно . . „	—·45

Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Закінчене мирової конференциї. — Кріза кабінетна в Бельґії. — Революция в Сан Домінґо.)

Мирову конференцию замкнено в суботу на явнім засіданю, на котрім оголошено, що відносячі ся до замкненя конференциї акти підписали всї держави. Конвенциї в справі полюбовних судів, дальше в справі способу, в яким має вести ся війна на суши і примінення женевскої конвенциї до морских воен не підписали слїдуючі держави: Німеччина, Австро Угорщина, Анґлія, Італія, Турция, Хіна, Японія, Швайцария, Сербія і Люксенбурґ. Декларация в справі заборони викидуваня з бальонів вибухових материялів, уживаня куль розширюючих затроюючі ґази, і куль „думдум", не підписали: Німеччина, Австро-Угорщина, Анґлія, Італія, Швайцария, Сербія, Люксенбурґ і Япан.

Відтак представитель Франциї висказав бажане, аби збори не були кінцем, але початком діла зверненого до уморальненя і скріпленя загального мира. Голяндский міністер заграничних справ зазначив, що хоть конференция не могла здійстнити мрії утопістів, то все таки виказала ся безосновність чорних пророцтв песимістів. Моральний наслідок нарад конференциї вже тепер видимий, а безперечно що-раз більше буде показувати ся в будучности. Відчитано письмо голяндскої королеви до папи, в котрім королева просить о моральне поперте діла конференциї. Відповідь папи була зредаґована в як найприязнїйших словах. Папа прирік не лиш моральне поперте, але також чинне співробітництво. Пращальну промову виголосив репрезентант Росиї, амбасадор Сталь. Бесїдник завначив, що хоть доконане діло не є повне і скінчене, то на всякий случай оно справедливе, практичне і мудре; тут розходить ся о погодженє двох засад, становлячих підставу права пародности: засади зверхности держав з засадою справедливої міжнародної солїдарности. Німецкий делеґат, ґр. Мінстер, подякував Стальови за провід конференциї, і на тім конференцию замкнено.

Вчера перед полуднем відбула ся в Бруксели рада кабінетна. Міністри були тої гадки, що супротив відкиненя їх проєкту реформи виборчої в парляментарній комісиї, мусить цїлий кабінет подати ся до димисиї. По радї пішов президент міністрів Вандер Пере Бом до короля і зголосив димисию цїлого кабінету. Король поручив зложити кабінет Де Смет Неєрови, котрий випросив собі два дни часу на відповідь, чи підойме ся тої задачі.

В американьскій републицї Сан Домінґо, революция. Революциї в середно- і полудневоамериканьских републиках відзначають ся тим, що їх жертвою падуть президенти републик. „Звичайно суть они першою жертвою революциї. Так і тепер стало ся. Революция зачала ся убитєм президента Геро, чоловіка рідкої енерґії і спосібностий. Більшість горожан ненавиділа єго, бо був мурином чистої крови, а до того для републиканців за енерґічний. В додатку ще мали против него інтриґувати Сполучені Держави, котрі загорнувши іспаньскі посїлости, хотїли би взяти всї антильскі острови. Убійник замордував президента в білий день на улици і утїк. По замордованю президента революцийний рух зачав прибирати щораз ширші розміри. Повстанці збирають ся на великий напад, супротив котрого військові власти суть безсильні.

Новинки.

Львів дня 2-го серпня 1899.

— **Іменованя.** Поборцями податковими в IX. клясі ранги іменовані контрольори податкові: Казим. Красицкий, Ів. Лятошиньский, Кар. Сляпа, Вас. Мартинюк, Едв. Шімшаймер, Стеф. Нодзеньский, Евст. Коцко, Стан. Свидовский, Йоах. Блемер, Меч. Качмаровский, Кар. Лян, Щаст. Виробек, Фр. Сувальд, Кар. Дворжак, Брон. Будзиньский, Стан. Реріх, Йос. Дошля, Володисл. Кузнярский, Фр. Верц, Ів. Солярский, Ів. Радомский, Стан. Габлиньский, Ал. Кунце і офіциял рахунковий Ів. Грабовский.

— **З перемиской епархії.** Речинець подавати ся до дух. семинариї у Львові визначений до 18 вересня включно; до того дня мають кандидати внести свої подання до Еп. Консисториї через

---

28)

О СПАДЩИНУ.

(Повість з анґлійского).

(Дальше).

Реджінальд Еверстронґ гриз собі вуса. Се зізнанє сьвідка було доказом, що то не ґрафиня Еверстронґ знищила завіщанє. Мусить ґраф Освальд сам знищив сей цінний документ та з якої причини?

Страшне переконанє опанувало тепер молодого ґрафа. Він здогадував ся, що лист Мариї Ґудвайн став ся вдруге причиною упадку всїх єго виглядів Якийсь злий случай упхав єго стриєви в руки той лист вже по написаню завіщаня, і на вид єго ґраф Освальд вернув знову до тої строгої постанови, на яку рішив ся був при улици Арлінґтон.

Реджінальдови Еверстронґови станула перед очима повна руїна. При пустім титулї і доході, який для чоловіка з такими дорогими навичками був дуже нужденним, ждало єго житє повне бідноти. Але він не кляв своїм порокам за то лихо, яке на него впало. Єго брала скажена злість изза того, що Керрінґтонів плян неудав ся і він уважав себе за жертву незручности свого приятеля.

Комісия судова видала таке орeченє: „Ґраф Освальд Еверстронґ помер від отруї; але хто єму єї дав, того зізнаня сьвідків не виказали".

Всї, що були переслухувані яко сьвідки, були тої гадки, що ґраф сам собі житє відобрав. Публичне мнїнє в Рейнгем і єго охрестности було для вдовицї страшно некористне. Ґрафа Освальда взагалї всї любили і єго сумний конець уважано за єї діло. Она увільнила ся від того закиду, мов би то она безпосередно стала ся причиною єго смерти, але мимо того спочивала на нїй великим тягаром вина, що то через єї невірність смерть єго постигла.

Люди мали до неї упередженє, бо нїхто не знав єї походженя і она була сама однїсенька на сьвітї. Якаж то мусїла бути минувшість такої женщини, котра в хвили, коли стала вдовицею, не мала нїяких свояків, нїяких приятелів, що прийшли би до неї єї потїшати і взяти єї в опіку. Сьвіт бере такі обставини з як найтемнїйшої сторони. Нїкому анї на хвильку не прийшло на гадку, що Гонория Еверстронґ могла стати ся жертвою чужої підлоти.

Похорон ґрафа Освальда відбув ся з великою парадою. День похорону був хмарний, холодний і понурий; вітер завивав та посвистував межи дубами та буками в Рейнгемскім парку. Високі соснини гнули ся від вихру як ті чорні китицї піря на пишній жалібній четверни, що около полудня виїхала з замку.

Ґрафиня Еверстронґ висказала була намір відвести тїло свого мужа аж на місце вічного упокою. Їй дали до зрозуміня, що женщини висших станів не ідуть в похороннім походї.

— Ви кажете менї, що то не в модї! — відповіла она панови Ишбирн; — менї байдуже про моду. Я хотїла би віддати мому мужеви, мому найдорожшому і найвірнїйшому приятелеви послїдну ознаку мого поважаня і моєї прихильности. Коли померші приходять дійстно туди, де панує і засїдає на престолї мудрість божа, висша понад всї людскі слабости, то увільнена душа того, котрий нинї має спочити в могилї, буде знати, що моя любов, моя віра нїколи не захитала ся. Як би я дійстно зробила єму, як то цїлий сьвіт гадає, якусь кривду, то я мусїла би таки по правдї бути наскрізь злою людиною, як би моєю присутностию обиджала помершого. Нехай моє рішенє буде Вам доказом моєї невинности, коли то може бути.

— Справа Вашої вини або невинности, єсть дуже неясною загадкою, котрої відгадувати не можу брати ся, ґрафине Еверстронґ — сказав на то Ґільберт Ишбирн поважно. — Мене би то невисказано тїшило, як би я міг вірити тому, що Ви невинні. На нещастє обставини так зложили ся против Вас, що навіть і християньске милосердиє ледви ще може вірити в Вашу невинність.

— То правда — сказала вдовиця тихим голосом, і зажурена — я стала ся жертвою так зручно придуманого і переведеного пляну, що менї майже вже й не дивно, що сьвіт не хоче уважати мене невинною. А все-таки видите, що такий наскрізь честний вояк, як той капітан Кране, не уважає мене за таку нужденницю, на яку я нїби то виглядаю.

Капітан Кране то чоловік, котрий занадто руководить ся своїми чувствами та ще й гордий з того, що робить зовсїм инакше як

уряди деканальні. (Пізнійше внесених подань не увзгляднить ся). До прошеня треба долучити такі належито остемпльовані сьвідоцтва: 1) метрику хресту; 2) сьвідоцтва всїх курсів шкіл народних і гімназиї і сьвідоцтво зрілости (коли-б хто мав поправляти іспит зрілости, то може сьвідоцтво зрілости предложити пізнійше лично); 3) сьвідоцтво здоровля від лїкаря повітового або семинарского з потверджененм, що кандидат фізично здібний до стану духовного; 4) посьвідченя від ц. к. староства, що кандидат не належить до звязи войскової або що єму служить право увільненя; 5) сьвідоцтво моральности; 6) сьвідоцтво убожества затверджене дотичним ц. к. староством. — Дня 27 вересня рано мають кандидати явити ся в канцеляриї Консисториї до іспиту

Конкурс на опорожнені місця в рускій колегії в Римі: кандидати на одно з пяти опорожнених місць мають до 18 вересня включно внести свої подання до Еп. Консисториї через уряди деканальні. До поданя треба такі самі прилоги, як до львівскої сем. духовної, тілько сьвідоцтва зрілости не вимагає ся конечно. Кандидати мають явити ся в Еп. Консисториї дня 27 вересня с. р.

Речинець приняття до півчого заведеня фундациї бл. п. Еп. Снїгурского в Перемишли на 1899/900 рік шкільний визначено до 1. жовтня с. р. Конечні услівя до приняття: 1) скінченє 17 року житя, 2) непорочність обичаїв. 3) скінчена IV. або бодай III. кляса шкіл народних з добрим успіхом. 4) добрий чистий голос Убігателї мають свої подання неостемпльовані, заосмотрені в потрібні сьвідоцтва, внести через дотичний уряд парохіяльний до Еп. Консисториї, найдальше до 25. вересня, а самі мають дня 2. жовтня явити ся в дяківскій школі інститута. Замість формального сьвідоцтва хрещеня вистане, коли уряд парохіяльний, супроводячи подане убігателя, подасть рік, місяць і день уродженя его а також імя і стан вітця.

— **Конкурс.** Видїл бурси братства сьв. арх. Михаїла в Коломиї подає сим до відомости, що з початком року шкільного 1889/900, знайде 16 питомцїв поміщене в бурсї, під слїдуючими услівями: 1) Родичі, взглядно опікуни, зволять найдальше до 8 (20) серпня с. р. надіслати своє прошене на руки Впр. о. Иоанна Кобляньского, місцевого пароха. До прошеня належить долучити: а) метрику хрещеня, б) сьвідоцтво убожества, в) сьвідоцтво шкільне з послїдного півроку, г) заявлене, кілько обовязують ся доплачувати. 2) На вступі в заведене мають питомцї виказатись, що мають 6 пар біля, сїнник, ковдру або коцик, подушку, 2 пошевки, 3 ручники, 2 простирала, 2 пари обуви і добру одїж. 3) Кромі того дістануть в тїй бурсї даром прокормленє: а) один ученик ц. к. школи деревного промислу в Коломиї; б) один ученик ц. к. школи гончарства в Коломиї; в) два практиканти при „Народнїй Торговли" в Коломиї. Убігаючі ся о ті місця мають долучити до прошеня: а) метрику хрещеня і сьвідоцтво шкільне, взглядно потвορженя приняття їх на практику.

— **З товариства „Просьвіти".** На послїдних засїданях Головного Видїлу „Просьвіти" порішено справи: 1. Принято до відомости справозданя від 35 читалень. Всїх справоздань вплинуло до 1-го липня 441. Отворено нові читальнї: в Головчицях, в Сваричеві, в Боришківцях, в Соловій, в Старій-Роші, в Роздолї і в Підфилипю. — Принято до відомости, що читальня в Черемхові, котра стала була самостійною, перемінила ся знов на читальню „Просьвіти". Принято до відомости письмо читальнї в Кракові в справі просьвітної організациї Русинів в Західній части краю. Принято до відомости, що канцелярия вислала даром книжки 46 читальням „Просьвіти", 7 Народним Спілкам і 7 самостійним читальням, а також товариству руских ремісників „Зоря" в Дрогобичи, зарядови школи промислової в Камінцї струмиловій, товариству „Сїльский Господар" в Олеську, товариству „Союз" в Збаражи і Русинам в Бразилії. Принято до відомости справоздане делєґата п. Хловецкого з люстрациї читальнї в Куровичах, з віча господарского в Дубю і з загальних зборів читальнї в Кнїгиничах, де було 500 людий. — II. Яко книжки для членів за місяці май, червень і липень видано „Цікаві розмови про держави і народи Европи" і „Батько Петро і его дїти". Яко слїдуюча книжка вийде порадник для оглядачів худоби. Виготовлено також друки на метрики шкільні, котрі добре розходять ся. — III. Принято до відомости справоздане філій в Раві-рускій і в Коломиї. На віче господарске і отворене філії в Бережанах вислано яко відпоручників дра Левицкого, п. Борковского і п. Короля. Віче випало добре, заложено філію і признано на-разі їй виїмково 25 прц. членьских вкладок. Покрито кошти віча в квотї 108.78 зр. Філії „Просьвіти" в Бібрцї уділено 15 зр. запомоги. — IV. Принято до відомости дар п. Олександра Бородая: комплєтний Скіоптікон і 15 монет самаркандских і коканьских, і рішено вислати єму подяку. Дохід з людового концерту в память Т. Шевченка призначено на ремісничу Бурсу у Львові. Принято до відомости рішенє Видїлу краєвого, що субвенция соймова буде виплачена аж при кінци року. Петициї товариства о підмогу на вандрівних учителїв господарства сойм не порішив. Справу відступленя бібліотеки „Просьвіти" товариству ім. Шевченка до ужитку з застереженем власности, рішено предложити загальним зборам. Принято до відомости позволенє ц. к. Намістництва виставляти штуку п. з.: „Сельскі аристократи 40-вих лїт". — Стипендию ім. Шевченка в квотї 100 зр. ухвалено надати артистови-малярови п. Трушеви. — Принято 62 нових членів.

— **Застрілив ся** в Перемишлянах дня 31-го липня інжинер ради повітової Іван Бет задля нещастної любови.

— **Великий процес** розпочав ся вчера в Перемишли против 9 лихварів з Порохника. Всї обжаловані о збіжеву лихву. До розправи покликано около 60 сьвідків

— **Під колесами поїзду.** В громаді Добровляни між стациями зелїзничими Бортники і Ходорів переїхав поїзд жебрака Трофима Чорненького, що в послїдних часах проявляв божевільність і імовірно сам положив ся на шини.

— **Померли:** О. Ізидор Коржиньский, бувший учитель василїяньскої гімназиї в Бучачи, єромонах Ч. сьв. В. В. сьвященик-ювілят, дня 13. липня, в 65-тім роцї сьвященьства; — Дезидерия з Гнїдковских Ковбляньска, вдова по сьвященику, в Кобаках, дня 19. с. м. в 82-ім роцї житя.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 2 серпня. Polit. Corresp. доносить з Білгорода, що остаточна розправа против Кнежевича розпічне ся дня 7 або 8 серпня, а відтак розпічнуть ся процеси против Тавшановича, Пасича і Протича.

Кіль 2 серпня. Цїсар Вільгельм вернув до Німеччини з своєї подорожі на північ.

всї инші люди. Я чоловік, що розважає все холодно і не можу виробити собі суду, котрий би не знайшов оправданя в самім дїлї. А що дїла вас осуджують, тож не дивуйте ся, ґрафине Еверстронґ, коли я не можу признати вас вільною від всякої вини.

Підчас тої розмови проявляла Гонория як найбільшу лагідність, як найбільше жіночу черту свого характеру. В еї голосї чути було ніби якусь просьбу, еї погляд був якийсь благаючий. Тепер нараз змінив ся вираз еї лиця; еї красне лице стало холодне і огірчене; горді уста задрожали від оскорбленої гордости.

— Досить! — сказала она. — Не буду вже Вам докучати просьбами о лагідність і взгляди! Судіть і Ви так само, як судить весь сьвіт. Буду вдоволяти ся тим, що буду дожидати хвилї, в котрій справа вияснить ся, коли кривда буде пімщена і коли весь біль зменшить ся! Тимчасом буду мусїла сама одна без ніякого приятеля старати ся дати собі раду в сьвітї.

Ґільберт Ишбирн не міг відмовити свого сочувства женщинї, котра в своїй спокійній поставі стояла перед ним як би яка королева.

Похоронний похід мав в саме полуднє вийти з Рейнгем. О одинайцятій годинї дано знати, що приїхали свояки покійника Ляйенель і Данило Дарґуни. Они лише що були приїхали до замку а старший з них попросив, щоби єму можна було поговорити з вдовицею свого вуйка.

Молода вдовиця сидїла в сїй хвили свого смутку сама одна в однїй із комнат замку, нїким не поважана, нїким не люблена, без ніякого приятеля і дорадника; хиба що лиш один капітан, котрий взяв був еї в оборону, схотів би був стати їй до помочи в потребі. Она сидїла тут сама одна, непевна того, чи по перечитаню завіщаня не виженуть еї із замку та чи она не стане знову бездомною жебрачкою.

Еї серце було від того тяжкого удару так вранене, біль з причини передчасної смерти еї мужа був так глубокий і щирий, що она мало думала о своїй власній минувшости. Перестала вже лякати ся або надїяти ся. Нехай би стало ся хоч би й щось найгіршого. Хиба вже не могло еї навістити ніяке більше нещастє, як то, яке пережила.

Ляйенеля Дарґуна впустили до комнати, де сидїла ґрафиня Еверстронґ задумана і засумована.

Она встала, коли він увійшов і повитала его з поважною чемностию.

Она була приготовлена на то, що молодий мужчина готов погірдливо обійти ся з нею, бо годї було, щоби він не знав вже того, що о нїй говорили. Она була приготовлена на то, що він еї фальшиво осудить. Але він був свояком того, котрого она так дуже любила, сестрінком еї мужа, котрого память була для неї сьвята, і она постановила собі приняти его з всяким пошанованем, ради того покійника, котрого любила і поважала.

— Вам, панї, може й дивно, що я сюди приходжу — відозвав ся пан Дарґун голосом, котрого холодність наказувала Гонориї здогадувати ся, що і він упереджений до неї. — Я не дістав ніякого завізваня, щоби взяти участь в сумнім обрядї похороннім нинїшного дня анї від Вас, анї ніякого запрошеня від ґрафа Реджінальда Еверстронґа. Але я любив ґрафа Освальда з цїлого серця і тому явив ся я, щоби віддати поважаному і великодушному своякови послїдну честь.

— Позвольте менї подякувати Вам за то — відповіла ґрафиня Еверстронґ. — Коли не запросила Вас і Вашого брата на похорон, то не стало ся то в тім намірі, щоби Вас виключити. Мене ніхто не радив ся і не питав, чого я собі бажаю що до розпорядку на нинїшний день. В послїдних чотирнайцяти днях впало на мене тяжке нещастє — Бог сьвідком, що я собі на то не заслужила — і я не знаю, чи ще по нинїшнім дни знайде ся тут для мене місце в сїм домі.

При сих словах глянула она сумно на чужого їй доси мужчину. Було то дуже прикро їй оставати ся так самісенькій на сьвітї, знаючи, що стратило ся поважане всїх окружаючих, і она глянула на Ляйенеля Дарґуна зі слабою надією на якусь бодай малесеньку прояву сочувства.

На жаль не було видко на его лици анї слїду з того. У него було отверте, приятне лице, не та гладка маска, по за котрою міг крити ся правдивий чоловік. В его щирих і благородних чертах лиця можна було читати як би в якійсь отвертій книзї. Гонория споглядала на него з розпукою в серци, бо спізнала, що і сей чоловік погорджав нею. Она зараз пізнала, що єму вже розповіли про всї обставини, серед яких наступила смерть его вуйка і що він уважав еї за посередну причину его смерти.

І она добре здогадала ся. Перед двома годинами станув він був в однім із найбільше люблених готелів в Рейнгем і там розповіли єму про втечу ґрафинї Еверстронґ та про наглу смерть ґрафа Освальда і результат слїдства. Він не так легко вірив у все, що люди говорять і длятого поспитав насамперед Ґільберта Ишбирна, заким повірив тим поганим историям, яких довідав ся від властителя готелю. Пан Ишбирн потвердив то і признав, що втеча і ганьба жени були одинокою причиною смерти ґрафа Освальда.

Коли Ляйенель то почув з уст такого чоловіка, котрого уважав за ходячу праводлюбивість, то і его взяла відраза до вдовицї свого вуйка.

Ню-Йорк 2 серпня. З Буенос Айрес доносять, що Сполучені Держави північної Америки купили кілька островів від Арґентини, аби там заложити вуглеву стацию.

Переписка зі всїми і для всїх.

Просимо не присилати анї марок листових анї карт кореспонденцийних, бо листовно не відповідаемо нїкому.

Лит. з Сул. і І. Щ. в Струт.: Школа кадетска у Львові буде відкрита мабуть аж 21 вересня. Доси нема ще нїчого приготовленого а навіть і будинок ще не зовсїм готов, так що комендант тої школи, майор Шмидт і его ад'ютант оберляйтнант Фіяля мешкають в готелю францускім. До тої школи можна вписувати ся як до всїх инших шкіл кадетских аж до 15 серпня і до того часу треба вносити поданя писанї по нїмецки. Услівя принятя суть такі самі, як і до всїх инших шкіл кадетских. (Друкований примірник тих приписів можна дістати в книгарни L. W. Seidel u. Sohn in Wien). Короткий зміст тих приписів подаемо тут: Услівя: 1) Австрийске або угорске горожаньство (Staatsbürgerschaft) або приналежність до Боснії і Герцеґовини. — 2) Тїлесна здібність. — 3) Безпорочне попереднє житє (відповідне моральне поведене). — 4) Осягнений мінімальний а непереступлений максимальний вік. — Потрібне підготовлене наукове. — 6) Треба взяти на себе обовязок справленя і удержуваня припісаного випрáви (одежи, біля постелї і т. д.) з власних средств. — 7) Треба завчасу зложити оплату шкільну (Equitationsbetrag). — Що до 3-ої точки: Нота клясифікацийна з обичаїв мусить бодай відповідати „достаточно" ноті з поступу в науках. — Що до точки 4): На 1 рік школи кадетскої треба мати осягнений 14 а не переступлений 17 рік житя; на 2 рік 15 до 18; на 3 рік 16 до 19; на 4 рік 17 до 20. Вік числить ся від 1 серпня. При вступленю на 1 рік школи може команда школи увзглядни́ти переступлене приписаного віку аж до трох місяців. — Що до 5) точки: Треба предложити сьвідоцтва шкільні а іменно до школи кадетів від піхоти або кавалерії 4 кляси ґімназиї або школи реальної; до артилерії або піонірів 5 кляс шкіл середних. Крім того треба складати вступний іспит з предметів: нїмецкий язик, аритметика і альґебра, ґеометрия, ґеоґрафія, історія, історія натуральна, фізика, хемія аж до того обему як в низших клясах шкіл середних. — До 6 точки: Приборів до чищеня і пуцованя не треба справляти. — До 7): Оплата шкільна для синів офіцирских, евангелицких і греко-православних сьвященників, войскових урядників і підофіцирів 12 зр.; для синів офіцирів в резерві і неактивній ляндвері та цивільних урядників 80 зр.; для всїх прочих 150 зр. — **Лїсік в Григ.:** У Львові есть лиш приватна женьска ґімназия панни Вікториї Недзялковскої ул. Костюшки ч. 10. Напишіть до неї а она Вам дасть найлїпшу інформацию та пришле проґраму. Іспит до першої кляси треба так само і в такім обемі складати, як і до публичних ґімназий. — **Н. Б в Косові:** Всїлякого рода дивани, диваники і вироби з джути можете дістати в найлїпшій якости у віденьскої фірми Philip Hass u. Söhne; фірма та мае свій склад у Львові ул. Яґайлоньска ч. 3. Инші склади таких самих товарів: Базар краєвий ул. Третого мая 5 і „Au Louvr" ул. Сикстуска ч. 6. Нїяка фабрика не вишле Вам один або два диваники а із складів хоч би й найперших не радимо спроваджувати. Такі річи купуе ся на місци по огляненю і виборі. — **Крамар:** Хустки для жінок і дївчат на селї можете купувати у фірми Абрисовский і Стахевич у Львові, ринок ч. 32. — **Петро Букфар:** О скілько знаемо всї що дістають яку неб. дь емеритуру тратять єї скоро переносять ся заграницю бо преці годі удержати їх там в евіденциї і знати за кождий раз, чи то дійстно они побирають емеритуру взглядно патент, а не хтось инший. Лиш хиба у виімкових случаях за призволенем Цїсаря могла би вислуженина (або патент) бути виплачувана за границю. Впрочім в сїй справі ще поінформуемо ся докладнїйше і дамо знати. — **Заболотів над Прутом:** Старайте ся вступити до школи промислу деревляного в Коломиї. То від Вас не далеко і можна буде легко утримати ся. В тій школї можете дістати стипендию. Подавайте ся також до рускої бурси в Коломиї (конкурс знайдете в нинїшнім числї). На самім початку треба би щось доплатити, а відтак, як би Ви дістали стипендию в тій школї, то можна би з тих гроший доплачувати і так вивчити ся промислу. — **Скошений цьвіт:** Панна з красним письмом може одержати посаду дїурниста при судї або при якім иншім урядї. — (Дальші відповіди пізнїйше).

(Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок, анї карт кореспонденцийних до відповіди.

Він видів, що она така красна і опущена але єї недоля не викликувала в нїм сочувства, лиш таку відразу що аж его трясло від неї. Хибаж то не отся краса була причиною того сумного кінця, яким закінчило ся житє ґрафа Освальда?

— Я навідав ся до Вас, панї — відозвав ся Лйенель Дарґун по хвили мовчаня, котра здавала ся так довгою бути — щоби оправдати ся з гостини, котра могла би виглядати майже на влізливість. Коли то стало ся, не потребую Вам вже докучати.

Він склонив ся з студеною як лїд чемностию і вийшов з комнати, не сказавши анї словечка потїхи до женщини, що від осьми днів була вдовицею. Гонория відчула то глубоко, що він не сповнив того звичаю.

Зівяле листє вкривало алею, котрою несли тїло ґрафа Освальда на місце послїдного спочивку; оно спадало поволи з величезних дубів та високих старих буків. Сїрі хмари вкривали небо. Здавало ся, як би то відбував ся похорон проминувшого лїта.

Ґрафиня Еверстронґ сидїла в другім повозї сего величавого походу. Була сама одна. Капітан Кране мусів лишити ся в замку, бо гостець не давав ему і рушити ся. Она їхала сама — не плакала — поверховно спокійна як би яка статуа, але й то лице, що спочивало в домовинї, ледви чи могло бути блїдше від єї лиця.

Коли похід похоронний виїхав з Рейнгемскої брами, вид хорошого лиця женщини, котре хоч так блїде як мармор все ще мало так богато повабности, зробило якесь дивне вражінє на якогось волоцюгу, що був посеред товпи.

— Хто тота панї в повозї? — спитав він.

Був то якийсь необшкрептаний босоногий волоцюга, з брунатним, несамовитим лицем, котре не без розваги заслонював собі широкими крисами своєї крисанї. Він подобав скорше на якогось пачкаря або моряка, як на рільного робітника а лице его було від вітру і сонця так опалене, що аж набрало брунатної краски.

— То вдовиця по ґрафі Освальдї — відповів хтось з помежи людий; — вдовиця по нїм, тим більша для неї ганьба! То она своїм безвстидним поступованем загнала его в смерть.

Той що так говорив, то був якийсь крамар з тої місцевости.

— Яким поступованем? — спитав волоцюга цїкаво. — Я тут чужий в сих сторонах і не знаю нїчого про сей похорон.

— Шкода відповів на то крамар. — Історию тої женщини, що ось як-раз їде попри нас в своїм екіпажи, повинен би кождий знати. Она би могла честним людем служити за осторогу, щоби не давали собі завертати голови красавицям. Тота блїда женщина то ґрафиня Еверстронґ. Нїхто не знае, хто она і звідки взяла ся, коли ґраф Освальд єї сюди привіз. Не була ще й місяця на замку, як вже втекла від свого чоловіка з якимсь молодим мужчиною з заграницї. Але заким ще далеко від'їхала, пожалувала того і просила та благала свого мужа, щоби він єї назад приняв до себе та присягала ся, що той якийсь злодюга підступом викрав єї та змусив їхати з нею. Все есть лиш непорозумінем. Оттак розповідала менї служба та й инші люди. Але ґраф Освальд не хотів з нею і говорити, та були би єї вигнали з замку, як би не старий приятель єї мужа. Остаточно все закінчило ся так, що ґраф Освальд через єї поведене отроїв ся.

(Дальше буде).

За редакцию відповідае: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).